

дѣдо Либенъ са вжрщаль отъ ловъ, то той сжбираль на една поляна сичките млади циганки-чергарки и накарвалъ ги да му играятъ и да му пѣятъ; а циганете му свириле съ зурлите си и блжскале му съ тжпанете си, щото отъ тая свирня схтѣло сичкото село. На поляната, при Кесеяковци, — това разказва баба Либеница, — т. е. тамъ, дѣто са намира богатата кжща на Кесеяковци, — момчетата кладѣха огнь и печеха рогаче, сжрни и диви свине; а дѣдо ви Либенъ сѣдеше, като цигански царибашия, ѣдеше, пиеше и веселеше са; а дѣцата ми ѣдеха кукурузникъ.“ Когато дѣдо Либенъ насищаль „своего алчуще чрево“, то са качвалъ на коньтъ, отиваль отъ кжща въ кжща и искаль да го почерпатъ; а циганете и циганките вжрѣле преди него, свириле му и пѣле:

Я, посрѣшни, момне ле Цвѣто,
Юнаците: